

AKuFF Hírmondó

Arbeitskreis ungarndeutscher Familienforscher
Magyarországi Németek Családfakutató Egyesülete
German Family Tree Researchers' Society in Hungary

V. évfolyam, 19. szám

2009. november 14.

Tartalom

Az elnök előszava	2
Az Egyesület tagjainak bemutatkozása	3
Meizner Sándor bemutatkozása	3
Arnold Krisztina: Eszéken járt a Magyarországi Németek Családfakutatók Egyesülete	7
Lázár Boglárka: A magyarországi németek – 2. rész	9
Wéber György: dr. Kemény Gyula rehabilitációja	18
Új könyvek a könyvtárunkban / Neue Bücher in unserer Bibliothek	22
Új tag	22
Adatváltozások a tagságban	23

Az elnök előszava

Sajnálom, hogy a legtöbb előszóban morgolódnom kell, ez nekem nem okoz örömet és az új tagoknak esetleg az tűnik ki, hogy az egyesületünk nem működik jól. De igen, jól működik, az átlagos kis egyesületekhez képest egyenesen kiválóan! De mehetne minden egyszerűbben, sokkal kevesebb fáradtsággal és stresszel, ha a Tisztelt Tagság jobban együttműködne.

Eddig sok tagunk volt, akik már egyesületi találkozót szerveztek, meg kell mondjam, példamutató munkával. És vannak tagok, akik már az újságunkban is publikáltak. Köszönet érte mindegyiküknek!

Hát akkor mit várok el? Több aktivitást a többi tagoktól! Az egyesület nem az elnökért és az elnökségért, de nem is külön az egyes tagokért, hanem minden tagért! Egy mindenkiért, mindenki egyért – ahogy az ismert szólás tartja.

Tudom, nem minden tag kutat olyan aktívan, hogy említésre méltó eredményei, élményei legyenek. Ez természetes. De valóban csak olyan keveset kutatnak, mint ahogy ez az újságunkból kitűnik? Nehéz elhinni!

Ha már beléptek, mutatkozzanak néha-néha. Nem véletlen, hogy az egyesületi találkozóink nem mindig Baján, a hivatalos székhelyünkön vannak, így akarjuk ugyanis lehetővé tenni, hogy minden tagunk időnként egyszer részt tudjon venni. És ezért szervezünk gyakran különbuszokat az egyesület számlájára és ezért törekszünk arra, hogy néha egy-egy olyan településen is tartsunk találkozót, amely messzebb esik a tagjaink lakhelyeitől, de egy adott tagunknak fontos hely. És ha valamilyen okból mégsem brnak soha megjelenni egy találkozón, írjanak egy cikket az egyesületi lapba!

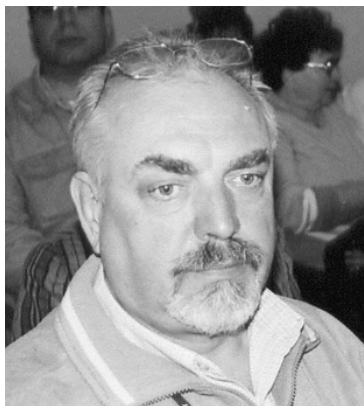
Tartsák magukat mindig a jelentkezési határidőhöz, ha lehetséges. Nagyon sok gondot és idegeskedést okoz nekünk, ha a határidő lejártá után újra és újra fel kell hívnunk az étermet: két személlyel több, egy személlyel kevesebb.

Önök persze mind elfoglalt emberek, sokan még aktívan dolgoznak. De ugyanez a helyzet az elnökség tagjaival, akik ezirányú tevékenységüket mind a munkájuk, családjuk mellett a szabadidejükben – és díjazás nélkül! – gyakorolják. Ameddig bírják...

Dr. Pencz Kornél

AZ EGYESÜLET TAGJAINAK BEMUTATKOZÁSA: Meizner Sándor bemutatkozása:

Szeretettel üdvözlök minden kedves olvasót és családfakutató tagtársat!

Cím: 2100 Gödöllő, Vasvári Pál u. 19.

Jöttek, mentek, éltek!

2002 óta vagyok a családfakutató egyesület tagja, miután egy szép napon arra ébredtem, hogy tudni szeretném kik is lehetnek az őseim. Gondolkoztam, hogy hol is kezdjem, amikor gondolataimba merülve, a tévé előtt ülve, Magyarországon élő németek nemzetiségi műsorát közvetítették. Megütötte a fülemet Amrein Ilona családfakutatóról szóló nyilatkozata. Na ez kell nekem. Nosza nekiveselkedtem és némi kutakodás után megszereztem a telefonszámát felhívtam és ő nagyon kedvesen felvilágosított hogy kihez forduljak mint egyesületi elnökhöz, Dr. Pencz Kornélhoz. Nem sokat teketóriáztam. Felhívtam Kornélt, aki szintén nagy örömmel fogadott és néhány héten belül már a tagság körében találhattam magamat, akik éppen nagyapám szülőhelyén, *Pécsen* tartották találkozójukat.

Kutatásaimat több irányból kezdtem el. Elsősorban a család megmaradt dokumentumait néztem át. Szerencsére régóta gyűjtöttem az információkat csak úgy mindenféle indok nélkül, kérdezgetve családunk még élő tagjait le- és felmenőimről. Ezért enyhén szólva kissé csodabogárnak tartottak rokonaim és bizony fölösleges munkának tartották, mondván minek azt tudni. Makacs ember lévén, nem törődve a megjegyzésekkel folytattam, amit elkezdtem. Kutatásaimat, mint fent említettem, elsősorban apai ágon a ma használt családnevünkkel a Meizner, és anyai ágon a családban oly sokat emlegetett **Oberitter** névvel kezdtem. A fennmaradt dokumentumok, keresztlevelek alapján hamar visszatértem az időbe vagy száz évet, ami lehet úgy három emberöltő. A bonyodalmak akkor kezdődtek, amikor egyik barátom, Dr. Fülöp

István, egy borongós téli napon megkérdezte, nincs-e kedvem vele elmenni a Bécsi úti Országos Levéltárba, mert ő már régóta bejár kutatni a családját. Gondoltam, minden rendben, mit nekem egy kis kutatás, elmentem vele. Beiratkoztam, majd kikértem a Pécsi Székesegyház mikrofilmjeit az ismert adatok alapján. Napokon keresztül néztem, nézegettem, s közben rájöttem, hogy túl sokan vagyunk különböző névváltozatokkal **Meiznerek, Meixnerek, Meisnerek, Meisznerek, Meissnerek, Messnerek**, akik bizony jól benépesítették kis hazánkat.

Kijegyzeteltem a talált adatokat magamnak és nagyon örültem, amikor az anyakönyvvel megegyező régi bejegyzéseket találtam. Később rájöttem, hogy nem lettem sokkal okosabb, mert ezek az újnak vélt adatok bizony már a birtokomban voltak.

1871-től Meizner Alajos dédapám születésétől visszafelé nem találtam értékelhető nyomot. Közben jártunk a feleségemmel az egyesület találkozóira, ahol az előadásokon, beszélgetéseken keresztül hasznos információkat sikerült begyűjteni. Az Internet segítségével is rengeteg új információhoz jutottam, ami még nagyobb zavart okozott a fejemben. Különböző családfakutató oldalakat kerestem fel, köztük egy nagyon jól kezelhető, amit ajánlok mindenkinek ez a (www.familysearch.org). Na ha valaki ide téved, annyi adatot kaphat, hogy már azt gondolhatja itt a Kánaán. Nyomtattam az adatokat, de nem stimmeltek a születési évszámok. Sehogy sem sikerült összerakni a családfát. 1871-től visszafelé számolva, legalább még egy emberöltőt.

Sokszor gondoltam rá, hogy feladom, amikor sajnálatos események történtek, meghaltak a még elő rokonaim a nénikém és édesapám. Kutatásomhoz maradtak a régi levelek, iratok.

Jobban átnézve az új iratokat, rá kellett jönnöm, hogy a nagypapám 1912-ben kiállított mesterlevelében nem Meizner, németül Meisner, hanem Meiszner név van bejegyezve. Ez megváltoztatta a kutatásaimat, mivel úgy okoskodtam, hogy német írás alapján Meiszner név nem igen lehet, hanem a két s-el írt Meissner név elmagyarosított változatát láthatjuk. Előkerestem nénikém általános iskolai bizonyítványát ahol az első két évben szintén a Meiszner név szerepelt bejegyezve. Most már biztos lehettem benne, hogy jelen pillanatban egy hasonló de egészen más családi nevet használunk. Véletlenül rátaláltam a budapesti 1900-as lakcímjegyzékre a neten, amiben van név és címkereső (szintén ajánlom a kutatótársaimnak). Rákeresve nevünk több változatára, a sok névváltozat között találtam egy ismerős, Meissner Alajos nyugalmazott vasúti

mérnök nevet, aki a címjegyzék szerint Bp. Attila utca 36-ban lakott. Mivel ükapám is az Alajos nevet viselte gondoltam itt lehet valamit keresni.

Gyermekkoromból emlékeztem, hogy Bp.-en, Dunára néző lakásban laktak az ősök. Rákerestem a térképre és kiderült, hogy az Attila utca éppen a Duna-parton van, a házak ablakai a Dunára néznek. Gondoltam, rákeresek a neten még egyszer a Meissner névváltozatra és csodák csodája kihozta egy Meissner Alajos nevű nyugalmazott osztrák vasúti-mérnök nevét aki az ausztriai Riedlben született 1835-ben, tanulmányait Bécsben végezte, majd Temesvárra helyezték, Erdély vasúthálózatának építését vezette. Ekkor ugrott be egy emlék apám franciaországi szobájának a falán, bekeretezve, nagy becsben tartva lógott egy bőrborítású összecsucskható, monarchia korabeli nagy Magyarország vasúthálózati térkép, amit most már tudom, hogy könnyelműen de elajándékoztunk. Sok publikációja volt különböző szaklapokban így került a neve netre. Az örökölt iratokat átnézve újabb felfedezésre tettem szert. Édesapám, aki Franciaországban élt öccsével, Istvánnal, annak elhalálózásakor a Magyarországon élő testvérektől bekért adatokban, találtam egy **születési dátumot és címet**, a legöregebb testvér Tibor bemondása alapján 1918, Budapest, Attila u.36. Ez megegyezik Meissner Alajos lakcímével. Most már biztos vagyok benne, hogy egy fontos adatot találtam, ami bizonyítja, hogy apai őseim osztrák, német származású emberek voltak és családi nevünk eredetileg nem a ma használt Meizner, sem a korábban használt Meiszner, hanem eredetileg a Meissner név volt. Innen azután már sétagaloppnak tűnt az egész és a korábbi adatokra támaszkodva a születési dátumok emberöltönkénti visszaszámolásával, újabb adatok interneten való megismerésével, valószínűsíteni tudtam családunk eredetét 265 évre visszamenőleg.

Nagy vonalakban a következő eredményre jutottam apai ágon:

Kutatók:

I. Meizner Sándor - Meizner Tamás László

II. Meizner Elemér Sándor (1930) Budapest - Szopko Erzsébet

III. Id. Meiszner Elemér (1898) Pécs - Brambora Matild (Cseh)

IV: Meiszner Lajos (1871) Nagygály - Oberritter Hermina Anna

V. Meissner Alajos (1835) Ried im Innkreis Ausztria - Ismeretlen

VI. Károly Lajos Von Meissner Lovag (1809) Medgyes - Ismeretlen

VII: Dr. Pál Trugott Meissner (1778) Medgyes - Langenthál Sára Erzsébet

VIII: Dr.Meissner Emericius (kb.1735) Baden-Württemberg - Ismeretlen

Kedves olvasó, természetesen sokkal több adathalmaz áll rendelkezésemre, mint amit megosztottam önökkel. Azonban úgy gondolom, ezen írás bizonyíték, egyben csábítás is lehet minden kedves olvasó számára, hogy hasznos és eredményes munkát tudjon végezni egyesületünk keretein belül, hiszen ez egy nagy munka, ami egyben remek szórakozást is nyújt, valamint kitűnő bensőséges, baráti, kapcsolatok kialakulására is nagy lehetőség.

Felhívjuk tagjainkat, hogy amennyiben lakó- vagy származási helyükön segítséget tudnak nyújtani egyesületi találkozó megszervezésében, jelentkezzenek.

Feltétel, hogy 50-70 személy részére elegendő hely legyen, valamint az étkezési lehetőség biztosított legyen.

Jelentkezni az egyesületi találkozókon személyesen, vagy írásban dr. Pencz Kornél elnöknél lehet.

Szeretnénk, ha találkozóinkat hosszabb időre előre meg tudánk tervezni, hogy a tagjaink az egyéb programjaikat ennek megfelelően tudják alakítani.

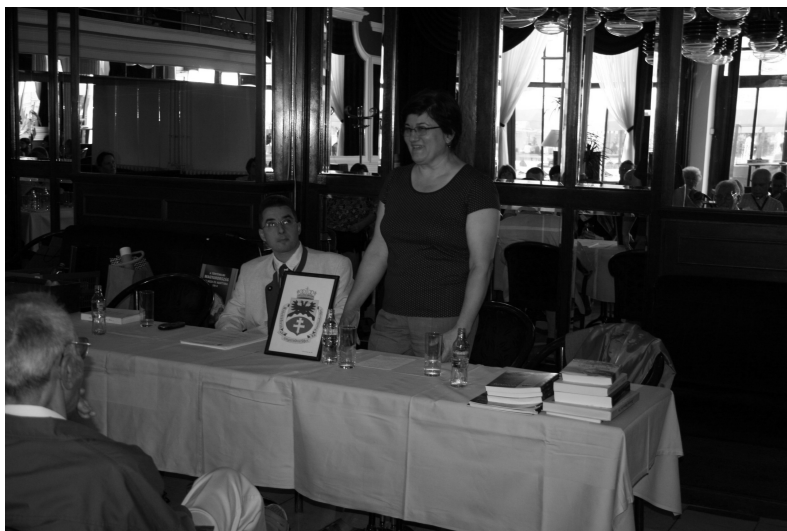
Kérjük kedves kutatótársainkat, illetve mindazokat, akik lapunkat olvassák, küldjék el szakmai cikkeiket a Szerkesztőségbe, hogy azokat folyamatosan megjelentethessük! Csak elektronikusan megküldött (Word-fájl) cikkeket tudunk megjelentetni, kapacitáshiány miatt nem áll módunkban kézzel vagy írógéppel megírt cikkeket feldolgozni. Munkánkat megkönnyítik, ha írásaikat németül és magyarul is eljuttatják.

Mail: amrein.ilona@freemail.hu (Amrein Ilona)

Arnold Krisztina: Eszéken járt a Magyarországi Németek Családfakutatók Egyesülete „Kapcsolatot akarunk a horvátországi németekkel kiépíteni”

Szeptember utolsó szombatján több mint 40 egyesületi tag indult útnak az ország minden részéről, hogy a horvátországi németeket meglátogassa. Az eszéki német kisebbséghez tartozókkal való találkozás betekintést nyújtott a kis népcsoport életébe és többet megtudhattak a családfakutatói tevékenységükről is. A horvátországi németek azért hívták meg az egyesületet, hogy a tapasztalatokkal rendelkező AKuFF-tól a kutatás témájában tanulhassanak egyet s mást.

„Kapcsolatot akarunk a horvátországi németekkel kiépíteni” – mondta dr. Pencz Kornél az AKuFF elnöke a sikeres találkozó után. Miután az elmúlt évben Magyarországon jött létre egy összejeövetel, a második rendezvényt Eszéken szervezték meg. A horvátországi németekkel kapcsolatos rövid előadásokat városnézés követte, de a kutatók kihasználták az alkalmat, hogy egymás között családfákról és helytörténeti kutatásról beszélgessenek. Ez volt az AKuFF – mely évi négy találkozót nyújt a mintegy 110 tagjának – első külföldi útja.

„Tagjaink az egész országból jönnek, északról, délről, keletről, nyugatról, minden korosztály és minden társadalmi csoport képviseltetve van köztük.” – mondja Dr. Pencz Kornél. Kilenc éve hívták életre az egyesületet, azonban a legtöbb tag már sokkal régebben foglalkozott családfakutatással. Ebben az egyesületben összetalálkoznak az azonos érdeklődésű emberek, akiknek a kutatás területén hasonló problémáik vannak és elhatározták, hogy segítenek egymásnak. Időközben az AKuFF mintegy 500 kötetes könyvtárral rendelkezik, ezek a családfakutatók számára nélkülözhetetlen, nehezen hozzáférhető, drága könyvek, melyek a tagok munkáját jelentősen megkönnyítik. Az egyesület három saját könyvet is kiadott, tagok kutatásai alapján készült munkákat, és további könyvek vannak előkészületben

Már a buszon, az út során megkezdődtek az amatőr kutatók beszélgetései, a legújabb tapasztalataikról, eredményeikről számoltak be egymásnak és megtárgyalták az esetleges nehézségeiket a kutatás során, valamint tanácsokat kértek egymástól. Az egyesület kis könyvgyűjteményét is összegyűjtötték, és igény szerint kiosztották a tagok között. „Jövőre tízéves évfordulója lesz az AKuFF megalakulásának és a következő találkozók is már tervezési fázisban vannak” – jelentette ki Dr. Pencz. „Mintegy 40 aktív tagunk van, bejegyzett tagjaink száma több mint 110, ennél több nem is igen lehetséges, mert igen nehéz ennyi tagot az ország különböző részéről koordinálni.” Az egyesület életével kapcsolatos információkat a tagok az egyesületi újságból tudják meg, mely rendszeresen közli a legfontosabb lehetőségeket, híreket és feladatokat.

Megjelent:

a Neue Zeitung, 53. évfolyamának 41. számában 2009. október 9-én.

**A következő találkozó (egyben taggyűlés) várható
helyszíne és időpontja:**

**Dunaszekcső vagy Bár (később kerül pontosításra),
2010. március 20.**

**Kérjük, amennyiben a tervezett időpont előtt 1 hónappal nem kapja
kézhez a meghívót, jelentkezzen! Az utóbbi időben többször is előfordult,
hogy leveleink elvesztek, e-maileket, leveleket nem lehetett kézbesíteni!**

Lázár Boglárka: A magyarországi németek

2. rész

A pozsareváci békekötés¹ után, már III. Károly²uralkodás idején, indult el az első nagy, az Udvari Kamara által finanszírozott betelepülési hullám, amely 1739-ig tartott. A legtöbben 1722-1729 között érkeztek. Nagyobb számban a Dunántúl vármegyéiben (Esztergom, Pest, Fejér, Veszprém, Komárom, Győr), az Alföldön (Szabolcs, Békés) és az Északi-özéphegység peremvidékein (Hont, Heves, Zemplén) találtak otthonra, de szórványosan már a Bácskában és a Bánátban is megtelepedtek.³

A felszabadult Temesi Bánság (Bánát) első kormányzója Mercy gróf⁴ volt. 1718-tól az ő tervei alapján indul a borzalmas állapotban lévő Bánát újraneépítése. Az korai érkezők már meglévő, elhagyott falvakban telepedhettek le, 1722-től állami költségvetésből elkezdtek új falvak építését is, amelyeket állami előírások szerint mérnökök terveztek.

Az ekkor a Bánátba betelepülők többsége Elzászból, Lotaringiából és Dél-Tirolból érkezett, de a németajkúak mellett jöttek olaszok és spanyolok, katolikus vallású bosnyákok és bolgárok is.

Családonként 1 hold⁵ háztelket, 24 hold szántót, 6 hold rétet, 3 hold legelőt, 6 év adómentességet kaptak, de legalább 200 rhénusi forint tőkével⁶ kellett rendelkezniük, hogy képesek legyenek az első időkben megélni. A déltiroliak és az olaszok a selyem- és rizstermelést voltak hivatottak meghonosítani.

¹ Az 1718. július 21-én [Pozsarevácon](#) megkötött békeszerződés zárta le az [osztrák-török](#) és a [velencei-török háborút](#). A Porta lemondott a [Temesi Bánátról](#), [Szerbia](#) és [Bosznia](#) északi részéről, [Havasalföld](#) nyugati feléről Ausztria javára, de megkapta Velence [peloponnészoszi](#) birtokait.

²VI. Károly néven [német-római császár](#), III. Károly néven magyar király, II. Károly néven [cseh király](#) 1711-1740 között

³Manherz Károly: A magyarországi német nemzetiségéről www.valtozovilag.hu/t365/tux0428.htm

⁴Claudius Florimundus de Mercy (1666-1734) lotaringiai születésű, francia származású, de osztrák szolgálatban álló generális. 18 évig volt Temesvár főkapitánya, a Bánát tehetséges katonai és polgári kormányzója.

⁵ 1 hold=5755 m²

⁶ meglehetősen sok pénz, egy ló ára akkoriban 18 forint, egy ház 160 forint (<http://www.dvhh.org/history/ulmer-schachteln.htm>)

A Bánát fejlődésében hatalmas szerepet játszott a Béga folyó 1728-1833 közötti szabályozása, amikor a folyónak, a régi megtartása mellett, egy új medret ástak. Így, ha nagy nehézségek árán is, de biztosítani tudták a Pétervárad-Temesvár közötti vízi közlekedést és csökkentették a mocsaras területek nagyságát. Az itteni mocsarak lecsapolása teljes egészében csak 1753-ra fejeződött be. Addig a malária csak szedte, minden évben egyre csak szedte áldozatait.

A telepések életkilátásait nem javította a török 1738-as betörése sem. 1738-ra a Bánát német lakosainak száma elérte a 20.000 főt. Egy évvel később, az osztrák-török háború végére a kialakult 55 német faluból 28 teljesen elpusztult, sosem épült újjá, a lakosság kb. fele maradt életben.

Nem csak a törökök, hanem az ellenük felvonuló osztrák katonák által Temesvárra behurcolt pestis is tizedelte a lakosságot. A betelepültek közül sokan menekülőre fogták a dolgot, így itteni első betelepítés eredményei nagyrészt semmissé váltak.

1733-1750 között az Esterházyak a Tatai járás 11 falvát telepítik be németekkel a bambergi, würzburgi, mainzi, speyeri, trieri és freiburgi egyházmegyékből.

Az állami telepítések második szakasza Mária Terézia⁷ korára esett. Ekkor a földesúri magánkezdeményezéseket egyre inkább a kamarai telepítés szorította ki a helyéről. A királyi kamara a koronauradalmak fellendítésére, az állami bevételek növelésére, a déli határvidék akár fegyverbe is hívható lakókkal történő benépesítésére törekedett, ezért igyekezett a magánbirtokosokat túlllicitálni, nagyobb kedvezmények ígéréssel mind több munkaerőt magának megszerezni.

Mária Terézia 1740-1754 közötti betelepítéseket támogató intézkedései, a románok beköltözése mellett kb. 2.500 új német telepest hozott a Bánátnak.

Lotaringiából és peremvidékéről francia ajkúak 1748-ban érkeztek először.⁸

⁷ 1740-1780

⁸ A Franciaország és Német-római Birodalom között elhelyezkedő Lotaringiáért évszázadokon át sokat hadakozott egymással a két nagyhatalom. A lengyel örökösödési háború során, 1733-ban a francia csapatok ismétlen megszállták Lotaringiát. Az uralkodónak, Lotharingiai Ferenc István hercegnek (későbbi I. Ferenc német-római császár) el kellett hagynia az országot. A háborút lezáró 1738. novemberében Bécsben megkötött béke értelmében Ferenc István (aki addigra már Mária Terézia férje) Lotharingiáért cserébe megkapta Toszkanát, Lotharingia hercegi székébe pedig a

Nem mindenki jött önként, szíves invitálásra, Mária Terézia úgy gondolta, hogy a Bánátba kitűnően lehet számúzni a Birodalomban nem kívánatos elemeket. Így kerültek ide például a bécsi kurvák vagy a hauensteini felkelők.

A hétéves háborút lezáró, 1763. február 21-én megkötött Hubertsburgi békeszerződés aláírása után Mária Terézia azonnal a betelepítések felgyorsításához látott. Négy nappal később adta ki azt a pátenst, amely (a béke létrejöttével feleslegessé vált) katonatisztek, kiszolgált katonák és hadirokkantak Bánátba történő települését ösztönözte. A következő évtől a birodalmi alattvalókat is hasonló feltételekkel invitálták: 1 hold háztelket, 24 hold szántót, 6 hold rétet, 6 hold legelőt, földművesek 6 év, mesteremberek 10 év adómentességet kaptak, ingyen faanyagot a házépítéshez és ingyen tűzifát.

A legmozgalmasabb az 1768-1771 közötti időszak volt. Az 1769-es éhínség sok embert szülőhazája elhagyására ösztönzött a dél-nyugati német tartományokból és Lotaringiából. A francia hatóságok mindent megtettek a költözések meggátolására, a toborzók pedig az elősegítésére, így 1770-1773 között a betelepülők nagyobb hányadát a német vagy francia anyanyelvű, francia területről érkezők adták. Sokan titokban, az éj leple alatt indultak útnak. Szinte nincs olyan lotaringiai falu, ahonnan valaki nem kerekedett volna fel.

Az 1763-1773 közötti időszakban összesen kb. 11.000 család, 40.000-42.000 otthonkereső érkezett Lotaringiából, Trier környékéről, Luxemburgból, Elzászból, Pfalzból, Badenből, Svábföldről, Tirolból és Svájból a déli határvidékre, főleg a Bácskába, Bánátba és Dél-Dunántúlra. A Szepességből és Stájerországból szén- és kőbányászokat, vas- és rézműveseket hívtak.

Természetesen a betelepítések most sem mentek zökkenőmentesen. A tervezettnél nagyobb számú telepes és a helyi adóságok együttműködési készségének hiánya sok helyütt megkeserítette az érkezők életét. Bécs messze esett a fő telepítési területnek tekinthető Bánáttól, felügyelete ezért nehézkes. Eddigre a jó szervező készséggel rendelkező és a monarchia érdekeit szem előtt

franciák I. [Szaniszló volt lengyel királyt](#) ültették azzal a feltétellel, hogy halála után Lotharingia tulajdonjoga Franciaországra száll. I. Szaniszló, tudva, hogy hatalmas időleges, „utánam az özönvíz” módon kormányozta hercegségét, népét rendkívül nagy adókkal sanyargatva. Így nem csoda, hogy a lotharingiaiak közül sokan hallgattak az invitálásra. A saját, jó termőföld és az adómentesség ígérete mellett az is erősítette a bizalmukat, hogy az ország, ahová hívják őket, volt törvényes uralkodójuk feleségéé. Lotharingia az egyezés értelmében 1766-ban francia fennhatóság alá került. Franciaország sem bánt kesztyűs kézzel új alattvalóival, így az elvándorlás ebben az időszakban is folytatódott.

tartó Mercy gróf már rég a múlté. Az ekkori temesvári adminisztráció és a Bánát pusztáit bérlő, azon hatalmas csordákban állatokat tenyésztők igyekeztek fenntartani a status quo-t, mindent megtettek a kolonizáció ellehetetlenítése érdekében. Mária Terézia parancsait, miszerint az újonnan érkezőket nem a már meglévő, túlnépesedett településeken kell elhelyezni, hanem számukra a pusztán új falvakat kell létesíteni, a hatóságok gyakran késve vagy egyáltalán nem hajtották végre, a szükséges épületek sokszor nem időben, nem a megkívánt minőségben vagy egyáltalán nem épültek meg. Az érkezőket már eleve túlszűfolt falvakban, sebtiben megépített házakba szállásolták el és élelmezésükről sem gondoskodtak megfelelően. A gazdálkodásra kijelölt földterületek gyakran elvadultságuk vagy mocsaraságuk miatt használhatatlannak bizonyultak és csak elképesztő munkával lehetett művelhetővé tenni őket. Az elgyengült, egymás hegyén-hátán élő emberek könnyen estek a malária, dizantéria és tífusz áldozatául.

Ha sok bevándorló vére, verejtéke, élete árán is, de a betelepítés az udvar szempontjából sikeresnek bizonyult. Már 1766-ra majd 50%-kal meghaladták a Bánátból érkező adóbevételek a korábban, ugyanezen területek bérbe adásából befolyt bevételeket.

Az állami betelepítések propagálását 1770-ben Mária Terézia leállította, de még a következő két évben is sok betelepülő érkezett, majd kisebb létszámban még egészen 1778-ig.

1778-ban Mária Terézia jóváhagyta, hogy a Bánát újból magyar fennhatóság alá kerüljön és magyarok is ismét odaköltözhessenek.

A harmadik betelepítési hullám II. József⁹ nevéhez fűződik. 1782. szeptember 21-én II. József Frankfurtban kihirdetett pátensében a németek tömeges Magyarországra beköltözését propagálta. Mivel ez a pátens már a türelmi rendelet¹⁰ kiadása után jelent meg, lehetővé vált a nem-katolikus vallásúak befogadása is. Korábban Mária Terézia ezt egyáltalán nem engedélyezte és előtte III. Károly is csak az 1720-as években, külön pátensben, Mercy gróf hathatós közbenjárására, kegyeskedett engedélyezni hesseni, badeni és württembergi lutheránus családok tolna megyei letelepedését és ott vallásuk gyakorlását.

II. József a költözésre vállalkozó családoknak az alábbi kiváltságokat ígérte: vallásszabadság, minden családnak új ház, kert, minden földművelő

⁹ II. József (1741-1790), a „kalapos király”, [német-római császár](#) (1765-től), [magyar és cseh király](#) (1780-tól), [Mária Terézia](#) és [I. Ferenc fia](#).

¹⁰ 1781. október 25

családnak elegendő föld, rét, igavonó és tenyészállat (2 ökör, 2 ló, 1 tehén), házieszköz (1 kocsi, eke, borona, stb.), az iparosok bármely szabad királyi városban letelepedhetnek, ingyen kapnak házhelyet és épületfát, előállítási költségen építőanyagot és a céhekbe ingyen veszik fel őket, szerszámokat kapnak és a mesterségük folytatásához szükséges eszközök beszerzésére 50 rhénusi forintot, a családból a legidősebb fiú felmentést kap a katonaság alól, minden család Bécsből az új települési helységbe a kincstár költségén utazik, és addig kap ellátást, míg abba a helyzetbe nem jut, hogy a saját erejéből tarthatja fenn magát, az útközben esetleg megbetegedőket a kórházban ingyen ápolják, az iparosok 5 évig, földművesek 10 éven át minden országos és földesúri terhek alól mentesek.

II. József felhívása 1783. elején érkezett a Rajna vidékére, ahol minden városban és faluban kihirdették. Néhány hónap alatt valóságos emberáradat indult meg Bécs felé, főleg Pfalzból, a Saarvidékről, Frankfurt és Mainz körzetéből, Hessenből és Württembergből. A német fejedelmek ellenintézkedéseket voltak kénytelenek tenni a munkaerő-elvándorlás megakadályozására.

II. József is elsősorban a déli kamarabirtokok népsűrűségét igyekezett fokozni, csakúgy mint korábban Mária Terézia, de kisebb számban Pest, Esztergom, Vas, Tolna, Somogy vármegyébe is érkeztek telepesek ebben az időszakban.

Bács-Bodrog vármegyében 1784-ben jelentek meg az első, II. József hívására útnak indult németek. Fél év alatt összesen 2057 család érkezett. Elhelyezésük roppant nehézségekkel járt, mert a közigazgatás itt sem tudott eleget tenni hirtelen rá rótt kötelezettségeinek. 1784 és 1786 között összesen 3300 családot helyeztek el Bács-Bodrog vármegye kamarai területein. 1786-ban még 1500 család várt ígért új otthonára.

1782-1787 között a Bánátba is újabb nagyszámú telepes érkezett: 6.000 család, mintegy 32 000 fő.

1787 márciusában a németek államilag támogatott betelepítését egész Magyarországra nézve beszüntették. 1789 után csak az kapott engedélyt a beköltözésre, aki legalább 500 rhénusi forint saját vagyont tudhatott magáénak.

A Német Birodalmat vagy Lotaringiát elhagyók nem rendelkeztek semmiféle nemzeti büszkeséggel vagy összetartozás-tudattal. A kibocsátó kisebb-nagyobb államok számukra nem jelentettek közös anyaországot, kötődni csak szülőfalujukhoz és annak környékéhez kötődtek. A betelepedés után megszaktak kapcsolataik az óhazával. Sorsukat az új egzisztencia, az új

otthon megteremtése határozta meg, származási helyük a generációváltások során a feledés homályába merült. Nyelvjárásaik keverék nyelvjárások, jelen formájukat már az új hazában nyerték.

A betelepítés után a magyarok és a németek történetileg békében éltek egymás mellett. A békességet biztosították a homogén, zárt német vagy német többségű falvak és az endogámia¹¹. A jó viszonyban jelentős szerepet játszott a közös katolikus vallás, a közös történelmi sors megélése. A svábok számára a történelem a betelepítésükkel kezdődik. A nemzetté válás időszakában már itt éltek, „Dunai svábokká”, az új haza, az új környezet alakította őket. Származásukat tekintve svábok, amire többnyire büszkék, de egyúttal az ország állampolgárként azonosultak a nemzettel, élettörténetük keretét és helyszínét sok generációra visszamenően Magyarország jelenti.¹² A második világháború előtt összesen kb. 1,5 millió dunamenti sváb élt Magyarország, Románia és Jugoszlávia területén.

Ezért is volt számukra feldolgozhatatlan tragédia a második világháborút követő etnikai tisztogatás, mely abból az eszméből táplálkozott, hogy a német hadsereg háborús és emberiség elleni bűntetteiért az egész német nép felelős. A Szövetségi Ellenőrző Bizottság (SZEB) a győztes Szovjetunióból, Lengyelországból, Csehországból és Jugoszláviából több millió német kitelepítését rendelte el, amit brutális kegyetlenséggel hajtottak végre.

Jugoszláviából a németajkú lakosság 60% elmenekült az oroszok bejövetelekor. Akik maradtak, azokat jugoszláv állampolgárságuktól és vagyonuktól megfosztották, és hazaárulónak kiáltották ki. Kb. 30.000 embert a Szovjetunióba deportáltak, másokat az ország területén volt német falvakban létesített koncentrációs táborokba zártak. Ezekben a táborokban ezrek vesztették életüket az alultápláltságtól és betegségektől. A táborokat végül 1948-ban felszámolták. 1952-1955 között a túlélőket a vöröskereszt segítségével Németországba telepítették. A háború előtti német lakosság kb. 10 %-a maradt Jugoszláviában. Egy 1983-as adat szerint akkor 30.000-en voltak.

¹¹ Az endogámia az a gyakorlat, amely előírja, hogy a párválasztás az adott csoporton belül történjék. Az endogámia erősíti a csoport egységét, tagjainak kötődését egymáshoz. Gyakori olyan népcsoportok közt, melyek tagjai egy idegen országba kerülve próbálják megőrizni kulturális identitásukat, mert erősíti a szolidaritást és nagyobb irányítást enged a csoport erőforrásai felett. Segít a kisebbségeknek hosszú időn át fennmaradni más kultúrában.

¹² Bindorffer Györgyi: A magyarországi németek hazaképe
www.mtaki.hu/docs/bindorffer_gyorgyi_moi_nemetek_hazakepe.html

Közülük és leszármazottaik közül sokan az 1991-ben kitört háború idején adták fel végleg és menekültek Németországba.

Romániából kb. 100.000 fő menekült el 1944-ben az oroszok bejövetele előtt. 1945. januárjában a román hatóságok elrendelték, hogy minden német származású 16 és 45 év közötti férfit és 17 és 32 év közötti nőt szovjetunióbeli munkatáborokba kell deportálni, két hónappal később pedig minden tulajdonuktól megfosztották a német gazdákat. Csak Temes-Torontál vármegyében ez 54.612 földtulajdonost érintett, akikről 205.607 termőföldet vettek el.

Összesen kb. 75 000 erdélyi szász, szatmári és bánáti svábot¹³ hurcoltak el. Háromnegyedük dél-ukrajnai bányákba és kohókba került, de jutott belőlük észak-kaukázusi vagy Moszkva környéki munkatáborokba is. A nehéziparon kívül építkezéseken, mezőgazdaságban és erdőgazdaságokban is dolgoztatták őket. A folyamatos éhezés, a hideg, az elviselhetetlen higiéniai körülmények következtében kialakult járványok, és az embertelen bánásmód folyamatosan szedte áldozatait, a fogvatartottak 12-19%-a vesztette életét, a bánátiak közül kb. 6.000 fő. A legutolsó foglyot 6 év után, 1951-ben engedték el. Az életben maradtak fele ment vissza Romániában, a másik fele az akkori NSZK-ban, NDK-ban vagy Ausztriában keresett új otthon.

1951-re nemcsak a munkatáborokból, hanem a hadifogoly-táborokból is hazaértek az utolsó fogvatartottak. Ekkor újabb, váratlan kinszenvedés várt rájuk. 1951 júniusában egyik napról a másikra a Bánát határvidékéről és Olténia¹⁴ dél-nyugati részének 297 falujából összesen 12.791 családot, azaz 40.320 embert telepítettek ki – ezúttal nem a Szovjetunióba, „csak” az ötszáz kilométernyire lévő kietlen pusztaságba, a Bărăgan-alföldre. A kitelepítés most nem csak a svábokat érintette, hanem más politikailag nemkívánatos elemeket is. A kb. 10.000 sváb mellett szerbek, magyarok, bolgárok és románok is áldozatául estek.

A deportáltak a semmiből a semmi közepén 18 falut építettek fel és éltek ott 5 éven át. Többségüket 1956-ban szabadon engedték, saját költségükön hazamehettek – ha össze tudták szedni a költözéshez, utazáshoz szükséges pénzt. Sokuknak nem volt hova visszamennie.¹⁵

¹³ Csak a Bánátból kb. 32 000 főt

(http://www.dvhh.org/banat/history/baragan/konschitzky_index.htm)

¹⁴ Olténia egyike [Románia](#) történelmi tartományainak, a [Havasalföld](#) része. Nyugaton és délen a [Duna](#), északon a [Kárpátok](#), keleten az [Olt](#) folyó határolja.

¹⁵ http://www.dvhh.org/banat/history/baragan/konschitzky_index.htm

1983-ban 250.000 ember vallotta magát német származásúnak Romániában. Az 1970-es évek végén, 1980-as években az egyre nehezebb gazdasági helyzet elől sokan települtek át a befogadó Németországba vagy más országokba, például az Egyesült Államokba, Kanadába, Ausztráliába, Franciaországba, Argentínába, Brazíliába és Venezuelába. A menekülés iránti vágynak újabb lökést adott az 1989. decemberi rövid, de véres forradalom. Ma már csak mintegy 10.000 német származású ember él Romániában.

A vesztes Magyarországról a második világháború után a SZEB nem tervezett kitelepítést, azt a magyar Ideiglenes Nemzeti Kormány kezdeményezte. A magyar kormány a németek eltávolításával szándékozta összes kül- és belpolitikai gondját enyhítheti. A hazai németek földtulajdonával kívánta a földnélküli magyar lakosság földétségét csillapítani, házaikkal pedig a Csehszlovákiából, Romániából és Jugoszláviából elüldözött magyarok új otthonát biztosítani. Abban is reménykedett, hogy ha a győztesekkel elfogadtatja a hazai német lakosság [kollektív bűnösségét](#), Magyarországot saját német lakossága áldozatának tüntetheti fel.

1945. augusztusában a potsdami megállapodás [XIII. cikkelye](#) alapján a magyar kormány engedélyt kapott arra, hogy a hazai német lakosságot vagy annak részeit úgymond "rendezetten, humánus módon" [Németországba](#) telepítse ki. Az engedélyhez novemberben csatolt keretszám (max. 4-500 ezer fő) lehetővé tette a hazai németek akár teljes körű [kitelepítését](#) is, ugyanis hazánkban akkor kb. 380 ezer főnyi német nemzetiségi élt.

A [kitelepítés](#) a törvényesség látszatával, pontosabban a törvénytelen ségek és embertelenségek jogi elleplezésére való törekvéssel párosult, elsősorban azért, mert [Magyarország](#) nem kívánt precedenst teremteni, tekintettel a szomszédos országokban élő, [kitelepítéssel](#) fenyegetett magyar lakosságra.

A kitelepítés végrehajtását szabályozó rendeletet az akkor belügyminiszteri posztot betöltő Nagy Imre adta ki 1946. január 15-én. A [kitelepítés](#) elsőszámú indoka az, ha valaki magát 1941-ben, a népszámláláskor német anyanyelvűnek vagy német nemzetiségűnek vallotta. A rendelet szerint a kitelepítés alól mentesítettek aránya nem haladhatta meg a járás, a megyei jogú város vagy a megye német lakosságának a 10 %-át, az „ártatlanok” számát tehát abszurd módon adminisztratív úton korlátozta. A Népgondozó Hivatal kitelepítési biztosai által vezetett bizottságok helyben, kényük-kedvük szerint dönthettek arról, hogy elismerik-e valaki ártatlanságát vagy sem. A magyar kormány [1946](#) és [1948](#) között legalább 185 ezer magyarországi németet fosztott

meg állampolgárságától, valamint ingó és ingatlan vagyonától, s telepített ki az éhező és romokban heverő [Németországba](#): [1946](#) és [1947](#) közt kb. 135 ezer főt az [USA](#) által megszállt övezetbe, majd [1948](#) végéig kb. 50 ezer főt a [Szovjetunió](#) által megszállt övezetbe. [1941](#)-ben a magyarországi németek összesen kb. 60 400 házzal rendelkeztek. Ebből [1945](#) és [1948](#) közt 44 750 ingatlant (74,1%-ot) vett el tőlük a magyar állam.¹⁶

Ma a magyarországi németek száma 200–220 000-re tehető, ami az ország összlakosságának 2,5%-a. A hazai nemzetiségek összességében azonban még ez a szám is jelentős, hiszen valamivel több, mint az itt élő szlovákok, délszlávok és románok összlétszáma, ami kb. 180-182 000 fő.¹⁷

¹⁶ http://hu.wikipedia.org/wiki/A_magyarországi_németek_kitelepítése

¹⁷ Manherz Károly: A magyarországi német nemzetiségről
<http://www.valtozovilag.hu/t365/tux0428.htm>

Wéber György: dr. Kemény Gyula rehabilitációja

Dr. Kemény Gyula *1912 Bács; +1967 Pécs. Édesapja Nagyócsáról származó csendőr tiszthelyettes volt. Ugyanezt a sorsot – de a tiszti karban – szánva fiának, Kemény Gyula a bonyhádi reálgimnáziumi érettségi után bevonult katonának, ahol 1930. július 22-én gyalogsági állományba vették, s megkezdődött katonai kiképzése. Ezzel egy időben folytatta tanulmányait a Szegedi Egyetem jogi fakultásán, ahol 1935-ben doktorált. Katonai karrierje töretlenül felfelé ívelt, 1945-re egy gépkocsizó század századparancsnoka lett, századosi rangban. Az évente szokásos s rendre kiváló minősítések utolsó bejegyzése szerint „a főtiszti tanfolyamra küldése javasolt”. Erre azonban már nem kerülhetett sor, mint ahogy a csendőrség kötelékébe sem lépett már át.

Kemény Gyula katonai magatartását 1946-ban a pécsi hadkerületi parancsnokság Igazoló Bizottsága igazolta, azaz nem bélyegezték háborús bűnösnek. A szovjet katonai adminisztráció nyilvántartásba vette, de – természetesen – a szocialista néphadsereg, mint megbízhatatlant és „nélkülözhető”-t 1947-ben rangjának megtartása mellett a tényleges szolgálatból elbocsátotta.

Ezt követően haláláig az '50-es évek osztályidegen tagjainak ellehetetlenített sorsát élte: munkanélküliség, segédmunka, elbocsátások, ismét munkanélküliség, megalázottság, létbizonytalanság, éhezés, fenyegetettség, állandó megfigyelések, stb.

Dr. Kemény Gyula anyai nagyapám volt.

A Hadtörténelmi Levéltár Központi Irattárában őrzött személyi aktája elején piros írónnal RENDFOKOZATMEGVONÁS, majd zárójelben (gk. jogosítvány megvonás)

A dossziéból kiderül, hogy „*Lefokozva ellenforradalmi magatartás miatt HM 0184/1958. márc. 7.*”, mert az „*Ellenforradalom alatt azt a kijelentést tette, hogy még előveszi ő a poros egyenruhát! Becsmérelte a Kádár kormányt!*”

2002 tavaszán a fenti tényektől teljesen függetlenül, más tárgyban a Honvédelmi Minisztérium honlapján „szörfözve” véletlenül kiderült számomra, hogy létezik a minisztérium keretein belül egy Rehabilitációs Bizottság, mely tevékenységét a 41/1999. (HK 15.) sz. miniszteri utasítás szerint végzi. Ez alapján a rendfokozati rehabilitáció azon személyekre

terjedhet ki, akik kérik ezt, és akik rendfokozatvesztése bizonyíthatóan politikai okokból történt 1945-1989 között.

Kemény Gyulának négy gyermeke volt, továbbá 14 unokája és 26 dédunokája él. Ezek közül 2002-ben senki nem tudta, hogy lefokozták! Ha korai halála után szóba is került Nagypapa a családi beszélgetéseken, múltjáról csak annyi hangzott el: „Horthy tiszt volt”, s erről több szó nem esett. Akárcsak a család többi osztályidegen (klerikális reakciós, internált, kitelepített, száműzött, vagyon- és jogfosztott) tagjának múltjáról. Érdekes és jellemző a korra, hogy az 50-es években félelemből megtanult hallgatást a 80-as évek lazább politikai nyomása sem oldotta fel, a rezignált beletörődés egyfajta sikereként a diktatúrának. (A hallgatásra példa: volt olyan unokája Nagypapának, aki 2009-ben tőlem tudta meg, hogy jogi végzettsége is volt!) A kényelmes hallgatás addig tartott, míg családfa-kutatási anyaggyűjtéseim során egyenesági felmenőimről részletes adatokért el nem kezdtem nyaggatni az idősebb rokonságot. Ezzel párhuzamosan az AKuFF egyesületi tagságom megtanított arra, számos adatbázisban lehet anyagot gyűjteni az elődökről, csak tudni kell ezek létezéséről. Így jutottam el Nagypapának a Hadtörténelmi Levéltárban őrzött személyi dossziéjáiig, s nem csak az ebből kibontakozó részletes életrajzot volt felemelő érzés megismerni, de megdöbbentő is volt látni a mappa elejére vastag piros ceruzával keresztbe felróva: rendfokozatmegvonás! S különösen, hogy holmi 56-os ügyért! Édesapámtól tudom, hogy bár Nagypapát, mint képzett katonát hívták a forradalom idején a Mecseki Láthatatlanok vezetésére, ő azonban nemet mondott, s erre több oka is volt. Részben addigra már négy gyermekről kellett gondoskodnia, s éppen képzettsége okán láthatta, milyen eséllyel lehet a szovjet hadsereg nehézfegyverei ellen partizánharcot vívni. A mögötte lévő évek tapasztalata alapján azt is tudta, mi várna rá és családjára a kudarc után. Tudta továbbá azt is, hogy a szocialista katonai elhárításnak sikerült jó néhány egykori Horthy-tisztet beszerveznie, akik itthon (és külföldön is) azt a feladatot kapták, hogy felderítsék a visszarendezésre váró egykori tisztek tevékenységét. Ezért joggal gondolhatott a Mecseki Láthatatlanok meghívója mögé provokációt is.

Az 1955-ös pécsi taxi vállalat akkori személyzeti előadója, Szabó Béla, áprilisban így jellemzi szervezőinek Nagypapát: „*Taxi kirendeltségünk dolgozója. Munkájához jól viszonylik, utasaival a viszonya jó. ...*” De ugyanez év júniusában lekáderezte a Pécsi Hadkiegészítési Parancsnokság is: „*Munkaterületén eddig ellene kifogás nem merült fel. Igyekszik gépkocsiját rendben és karban tartani. Munkatársai szeretik. Politikai nézetei,*

megnyilvánulásai nincsenek. Politikával egyáltalán nem foglalkozik. Magánélete rendezett, 4 gyermeke van, teljesen a családjának él.”

Mi végre hát a lefokozás? Személyi dossziéjából kiderült ez is!

Egy 1957. november 4-én (tehát kerekén egy évvel a szovjet megszállás után!) Pécselt kelt „Felülvizsgálati lap” szerint „*Az ellenforradalom időszaka alatt állandóan a Nyugat helyes politikáját méltatta, és több esetben hangoztatta, hogy lesz ő még osztályparancsnok, felveszi a szekrényben porosodó egyenruháját. Kádár kormányt nem ismerte el, rendelkezéseit orosz szuronyok terrorintézkedésének jellemezte. Még napjainkban is helytelen kispolgári beállítottsága van! Politikailag megbízhatatlan!*” A Szövaut párttitkárától, Petróczi Istvántól származó vélemény alapján a Baranya megyei Kiegészítő parancsnokság „*...javasolja lefokozni honvéddé!*” Az eljárással kapcsolatban bekértek Nagypapától egy önéletrajzot (és semmi mást!), melynek terjedelme és hangneme jelzi, Nagypapa nem hódolt be a szovjet rezsimnek:

„1956. január 1-jén a Földművelésügyi Teherautófuvarozási Vállalat alkalmazásába kerültem, mint gk. vezető. – Jelenleg is ott dolgozom. Családomból senki nem disszidált. Párttag nem vagyok. – Az ellenforradalom alatt 'munkástanács tag' nem voltam, dolgoztam, a Pécsi Állami Áruház árubeszerzési fuvarjaiban jártam Pécs - Budapest között. Pécs, 1957. dec.28.-án. aláírás”

Személyi kartonjából tehát kiderül, hogy egy túlbuzgó s elfogult vállalati párttitkár kétmondatos jelentése elég volt ahhoz, hogy egy a katonai esküjéhez és feljebbvalóihoz mindig hű, értékrendjéhez cselekedeteiben mindig következetes tisztet a tisztikarból kizárjanak pusztán olyan mondatokért, melynek igazságtartalmát ma már senki nem kérdőjelezi meg, ráadásul a vádban leírt mondatok önmagukban semmilyen korabeli törvényt nem sértettek. A leszerelési folyamat Nagypapa személyes meghallgatása nélkül zajlott, a döntés egy nevesincs bizottság koncepciójának Határozata volt, mely ellen fellebbezni nem lehetett.

2002 nyarán tehát a Nagypapával kapcsolatos kutatásaimban eljutottam odáig, hogy rehabilitációjára gondolhattam, de akkor az egykori szélsőbaloldali erők utódai irányították az országot, s róluk nem feltételeztem, hogy hajlandóak egy Horthy tisztet visszahelyezni jogaiba. Ezért – gondoltam – megvárom, amíg konzervatív, jobbközép kormány kerül hatalomba. De 2006-ban sikerült

továbbörökítenie hatalmát a baloldali politikai erőknél, s nem lévén türelmem újabb négy évet várni, egyes családtagok helytelenítése ellenére („Minek bolygatni a múltat?”, „Kit érdekel ez már?”, „Előre nézz, ne hátra!”, „40 éve halott, mit segít ez Nagypapán?” stb.) 2006 novemberében beadtam a Honvédelmi Minisztériumba Nagypapa rehabilitációja iránti kérelmemet.

Ezt a kérelmet 2006. december 4-én befogadták és kérték türelmemet. Ez a türelmem 2008 februárjáig, majd júliusáig tartott, de mindkét érdeklődő levelemet válasz nélkül hagyták. Végül aztán 2009. március 12-én levéllel fordultam a honvédelmi miniszterhez, hogy a pozíciójából fakadó tekintéllyel hasson a Rehabilitációs Bizottságra a döntéshozatal érdekében, vagy jelezze vissza, hogy a Minisztérium nem tartja fontosnak a törvényes utak megtartását, egyben reményemet fejeztem ki, hogy a vizsgálat lefolytatásához fűződő jogomat nem kell peres úton kikényszerítenem.

Két hét múlva e-mailt kaptam a Rehabilitációs Bizottság titkárától, hogy a rehabilitációt a Bizottság támogatónak felterjesztette a miniszter úr elé.

2009. április 15-én két levél érkezett. Az egyikben a Rehabilitációs Bizottság titkára értesített, hogy Nagypapa rehabilitálásáról szóló Miniszteri Oklevelet a Magyar Honvédelem Napja alkalmából rendezett központi ünnepségen vehetem át. A másik levél a Rehabilitációs Bizottság elnökétől jött, s tartalmazta a hivatalos értesítést a századosi rendfokozat helyreállításáról.

„...Miniszter úr (a Magyar Tudományos Akadémia 2009. március 19-én megérkezett egyetértő állásfoglalását követően) a javaslatot elfogadta és 2009. március 31-én kelt 233/2009. számú határozatában posztumusz **helyreállította**

**néhai Dr. Kemény Gyula
századosi rendfokozatát”**

S jellemzően arcpirulás nélkül tették ezt is.

Amennyiben adója 1%-ával szeretné az egyesületet támogatni,
kérjük, az alábbi adószámot tüntesse fel nyilatkozatán.

Köszönjük!

18360062-1-03

Új könyvek a könyvtárunkban / Neue Bücher in unserer Bibliothek

494		Mesélő házak Magyarországi német tájházak és tájszobák
495		Budaörs Lexikon
496		Pilisszentiván Anno
497		VDG Jahrbuch 2006
498		VDG Jahrbuch 2007
499		VDG Jahrbuch 2008
500		Solymár temploma és kegyképe
501	Nagy István, Kutnyánszkiné Bacskai Eszter (szerk)	Németek a Kárpát-medencében konferencia anyaga
502		Unsere Post 2003/2, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12
503		Unsere Post 2004/1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11
504		Unsere Post 2005/1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10
505		Unsere Post 2006/ 2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12
506		Unsere Post 2007/1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11
507		Unsere Post 2008/1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10
508	Arnold Ernő	A szabadkai Kudlik hangszerkészítő család története (CD)
509	Wilhelm Busch	Obrovac-Boroc-Oberndorf Ortsippenbuch 1806-1956 (CD)

Új tagunk/ Neues Mitglied:

Ssz/Nr	Név/Name	Cím/Adresse	Tel. Mail
149	Rózsai Antal	7629 Pécs, Papkert u. 1.	06/ 72 538 293 06/ 30 936 0509 rozsaia@citromail.hu

Adatváltozások / Datenänderungen:

Ssz/Nr	Név/Name	Cím/Adresse	Tel. , E-mail
084	Huber Éva Mónika	2092 Budakeszi Fő út 53	06 30/ 203 11 17 hobogyo4444@yahoo.com
080	Dr. Koppány Imre		kopia746@gmail.com

Előkészületben!

**Maléth István: Gyoma evangélikus családkönyve
1835-1918**

várható megjelenés: 2010 eleje

***A könyv alacsony példányszám fog megjelenni, az
előrendelések felett csak korlátozott számban lesz
kapható!***

***A példányszám tervezése érdekében kérünk mindenkit,
hogy vásárlási szándékát mielőbb jelezze az Egyesület
felé!***

Előrendelés 6500 Baja, Petőfi S. u. 56.

E-mail: kornelpencz@gmx.net

Az Egyesület kiadásában megjelent könyvek:

1. **Riszt András: Nagyárpád község családkönyve 1723-1945**
2. **Ament Andor: E L E K benépesítése a törökvész után (1724-1800)**
3. **Amrein Ferenc - Amrein Ilona - Auth Szilvia: A Baranya megyei katolikus települések Mecseknádasd és Óbánya családkönyve 1721-2007**

	<u>Áruk tagoknak</u>	<u>egyesületen kívülieknek</u>	<u>külföldre</u>
1.	3.000, - Ft	3.500, - Ft	25 €
2.	1.500, - Ft	2.000, - Ft	10 €
3.		elfogyott!	

+ postaköltség

A könyvek megvételével az AKuFF könyvkiadási tevékenységét támogatja!

I M P R E S S Z U M

***AKuFF-Bote – AKuFF Hírmondó
Alapítva 2005-ben***

Kiadja: Magyarországi Németek Családfakutató Egyesülete (AKuFF)
H-6500 Baja, Petőfi S. u. 56.

Felelős kiadó: Dr. Pencz Kornél, az AKuFF elnöke

Megjelenik 150 példányban. - Kereskedelmi forgalomban nem kapható.

Nyomdai munka: Boró-Print Bt., Baja

ISSN 2060-2995